

Grady Hendrix

The Southern Book Club's Guide to Slaying Vampires

Vertaald uit het Engels door Hilke Makkink

A.W. Bruna Uitgevers

1

1988. George H.W. Bush had net met de woorden ‘*Read my lips*’ de presidentsverkiezingen gewonnen, terwijl Michael Dukakis ze verloor door een stukje mee te rijden in een tank. Cliff Huxtable was Amerika’s vader, Kate & Allie waren Amerika’s moeders, *The Golden Girls* waren Amerika’s oma’s, McDonald’s opende zijn eerste filiaal in de Sovjet-Unie, iedereen kocht Stephen Hawkings *A Brief History of Time*, om het vervolgens niet te lezen, *Phantom of the Opera* ging in première op Broadway en Patricia Campbell maakte zich op om te sterven.

Ze spoot haarlak op haar haar, deed haar oorbellen in en stiftte haar lippen, maar toen ze zichzelf bekeek in de spiegel zag ze geen huisvrouw van negenendertig met twee kinderen en een zonnige toekomst voor zich, maar iemand die dood was. Tenzij er een oorlog uitbrak, de zeespiegel plotseling zou stijgen of de aarde in botsing zou komen met de zon, zou vanavond de maandelijkse bijeenkomst plaatsvinden van het Literaire Gilde van Mt. Pleasant, en ze had het boek van deze maand niet gelezen. En dat terwijl ze de gespreksleider was. Wat inhield dat ze over minder dan anderhalf uur voor een kamer vol vrouwen zou staan om met hen in gesprek te gaan over een boek dat ze niet gelezen had.

Ze was wel van plan geweest om *Cry, the Beloved Country* te lezen – echt waar – maar elke keer dat ze het boek oppakte en *Er is een prachtige weg die van Ixopo de heuvels in loopt*, las, fietste Korey van de steiger omdat ze dacht dat als ze maar snel genoeg trapte ze over het water kon scheren, of stak ze het haar van haar broertje in brand omdat ze wilde zien hoe dicht ze er een lucifer bij kon houden voordat het vlam vatte, of vertelde ze een heel weekend lang aan iedereen die belde dat haar moeder niet aan de lijn kon komen omdat ze dood was, iets wat Patricia pas door-

kreeg toen mensen plotseling op de stoep stonden met condoleances en ovenshotels.

Voordat Patricia erachter kon komen waarom de weg van Isopo de heuvels in zo prachtig is, zag ze Blue poedelnaakt langs de ramen van de veranda rennen, of realiseerde ze zich dat het zo stil was in huis omdat ze hem had achtergelaten in de bibliotheek en moest ze in de Volvo springen en terug racen over de brug, in de hoop dat hij niet was gekidnapt door *Moonies*, of had hij besloten dat hij wilde weten hoeveel rozijnen er in zijn neus pasten (vierentwintig). Ze was er zelfs nog niet achter gekomen waar Ixopo precies lag omdat haar schoonmoeder, Miss Mary, bij hen was ingetrokken voor een verblijf van zes weken en de logeerkamer schone handdoeken nodig had en het logeerbed elke dag moest worden verschoond en Miss Mary moeite had om uit bad te komen zodat ze van die beugels moesten laten installeren en ze iemand moest zien te vinden die dat kon doen, en omdat ze de kleren van de kinderen moest wassen en Carters overhemden moest strijken en Korey nieuwe kicks wilde omdat alle anderen die ook hadden, ook al konden ze zich die nu eigenlijk niet veroorloven, en Blue alleen nog maar wit eten at zodat ze elke avond rijst moest koken, en zo liep de weg vanuit Ixopo zonder haar de heuvels in.

Lid worden van het Literaire Gilde van Mt. Pleasant had zo'n goed idee geleken destijds. Toen Patricia zich tijdens een etentje met Carters baas over diens bord had gebogen om zijn vlees te snijden was het tot haar doorgedrongen dat ze wat meer het huis uit moest om nieuwe mensen te leren kennen. En een boekenclub lag voor de hand omdat ze graag las, vooral misdaadromans. Carter dacht dat het kwam omdat ze door het leven ging alsof de hele wereld één grote misdaadroman was en daarmee had hij wel een punt: *Patricia Campbell en het geheim van het klaarmaken van drie maaltijden per dag, zeven dagen per week, zonder helemaal gek te worden. Patricia Campbell en het geval van het vijftjarige kind dat altijd andere mensen bijt. Patricia Campbell en het mysterie van het vinden van genoeg tijd om de krant te lezen als je twee kinderen en een schoonmoeder in huis hebt en iedereen zijn*

was gedaan wil hebben en iets wil eten en het huis ook nog schoon-gemaakt moet worden en iemand de hond zijn hartwormpillen moet geven en je je eigen haar waarschijnlijk om de paar dagen moet wassen omdat je dochter je anders vraagt waarom je eruitziet als een zwerver. Na discreet wat rondgevraagd te hebben was ze uitgenodigd voor de openingsbijeenkomst van het Literaire Gilde van Mt. Pleasant bij Marjorie Fretwell thuis.

Het Literaire Gilde van Mt. Pleasant koos zijn boeken voor dat jaar volgens een zeer democratisch proces: Marjorie Fretwell nodigde hen uit om elf boeken te selecteren uit een lijst van dertien volgens haar geschikte boeken. Ze vroeg of er nog andere boeken waren die iemand kon aanraden, maar iedereen begreep dat dat geen echte vraag was, behalve Slick Paley, die een chronisch onvermogen had om sociale signalen te interpreteren.

‘Ik zou graag *Like Lambs to the Slaughter: Your Child and the Occult* willen nomineren,’ zei Slick. ‘Met die edelstenenwinkel aan Coleman Boulevard en Shirley MacLaine op de cover van *Time Magazine*, waarin ze vertelt over haar vorige levens, denk ik dat we wel een wake-upcall kunnen gebruiken.’

‘Nooit van gehoord,’ zei Marjorie Fretwell. ‘Dus dan valt het vast niet onder de klassieke werken uit de westerse literatuur die wij hier willen lezen. Nog iemand?’

‘Maar...’ protesteerde Slick.

‘Nog iemand?’ herhaalde Marjorie.

Ze selecteerden de boeken die Marjorie voor hen opschreef, wezen elk boek toe aan de maand die Marjorie het beste leek en kozen de gespreksleiders die Marjorie het geschiktst vond. De gespreksleider zou de bijeenkomst openen met een twintig minuten lange presentatie over het betreffende boek, de achtergrond en het leven van de schrijver, waarna ze de discussie zou leiden. Een gespreksleider mocht geen boeken annuleren of ruilen met iemand anders zonder daarvoor een fikse boete te betalen; het Literaire Gilde van Mt. Pleasant was een serieuze zaak.

Toen duidelijk geworden was dat ze *Cry, the Beloved Country* niet uit zou krijgen, had Patricia Marjorie opgebeld.

‘Marjorie,’ zei ze terwijl ze een deksel op de pan met rijst legde

en het vuur wat lager zette. 'Met Patricia Campbell. Ik wil het graag even met je hebben over *Cry, the Beloved Country*.'

'Zo'n indrukwekkend boek,' zei Marjorie.

'Nou!' zei Patricia.

'Ik weet zeker dat je het eer zult aandoen.'

'Ik doe mijn best,' zei Patricia, zich realiserend dat dit precies het tegenovergestelde was van wat ze had moeten zeggen.

'En zo actueel ook, met de huidige situatie in Zuid-Afrika,' zei Marjorie.

De angst sloeg Patricia om het hart: wat was de actuele situatie in Zuid-Afrika eigenlijk?

Nadat ze opgehangen had, vervloekte ze zichzelf omdat ze zo'n lafaard en idioot was en nam ze zich voor om naar de bibliotheek te gaan om daar *Cry, the Beloved Country* op te zoeken in het overzicht van belangrijkste boeken uit de wereldliteratuur, maar eerst moest ze de hapjes maken voor Koreys voetbalteam en de babysitter had pfeiffer en Carter moest plotseling naar Columbia en ze moest hem helpen pakken en toen kwam er een slang uit de wc in de garagekamer zetten die ze met een hark moest doodslaan en dronk Blue een flesje correctievloeistof leeg en moest ze met hem naar de dokter om te kijken of hij dood zou gaan (hij ging niet dood). Ze deed nog een poging om Alan Paton, de schrijver, op te zoeken in hun encyclopedie, maar het deel met de letter P bleek te missen/ontbreken. Ze maakte een mentale notitie dat ze een nieuwe encyclopedie nodig hadden.

Er werd aangebeld.

'Maaaaam,' riep Korey vanuit de hal beneden. 'De pizza is er!'

Ze kon het niet langer uitstellen. Het was tijd om de confrontatie aan te gaan met Marjorie.

Marjorie had hand-outs gemaakt.

'Alvast een paar artikeltjes over de huidige gebeurtenissen in Zuid-Afrika, waaronder die narigheid laatst in Vanderbijlpark,' zei ze. 'Al zal Patricia het zo allemaal ook vast mooi samenvatten in haar bespreking van meneer Patons *Cry, the Beloved Country*.'

Iedereen draaide zich om en staarde Patricia aan, die op Marjo-

ries enorme roze met witte bank zat. Niet bekend met de inrichting van Marjories huis had ze een bloemetjesjurk aangetrokken, waardoor ze nu het gevoel had dat alleen haar hoofd en handen nog zichtbaar waren, zwevend in het luchtledige. Het liefst had ze ook die nog verstopt onder haar jurk, zodat ze compleet verdwenen was. Ze voelde hoe haar ziel haar lichaam verliet en onder het plafond bleef zweven.

‘Maar voordat ze gaat beginnen,’ ging Marjorie verder en alle hoofden draaiden weer haar kant op, ‘wil ik even om een momentje stilte vragen voor meneer Alan Paton. Zijn overlijden afgelopen jaar kwam als een grote schok voor de literaire wereld en ook voor mij.’

Patricia's brein tolde: de schrijver was dood? Nog maar net? Ze had er niets over in de krant gelezen. Wat moest ze zeggen? Hoe was hij overleden? Was hij vermoord? Verscheurd door wilde honden? Hartaanval?

‘Amen,’ hoorde ze Marjorie zeggen. ‘Patricia?’

Patricia's ziel besloot dat het welletjes geweest was, steeg op naar het hiernamaals en liet haar over aan de genade van de vrouwen om haar heen. Zoals Grace Cavanaugh, die twee deuren verderop woonde, maar die Patricia nog maar één keer eerder had ontmoet, namelijk toen Grace bij haar had aangebeld met de woorden: ‘Sorry dat ik je lastigval, maar jullie wonen hier nu al een halfjaar en wat ik me afvroeg: is dit hoe jullie tuin eruit hóórt te zien?’

Slick Paley knipperde zenuwachtig met haar kleine oogjes, haar hoekige, sluwe gezicht en blik strak gericht op Patricia, pen alvast boven haar notitieboek. Louise Gibbes schraapte haar keel. Cuffy Williams snoot haar neus langzaam in een papieren zakdoekje. Sadie Funche leunde naar voren, knabbelend op een kaasstengel, ogen gefixeerd op Patricia. De enige die niet naar Patricia keek was Kitty Scruggs, die meer oog had voor de fles wijn midden op de salontafel, die nog niemand had durven openen.

‘Goed...’ begon Patricia. ‘Ik denk dat we allemaal genoten hebben van *Cry, the Beloved Country*, of niet?’

Sadie, Slick en Cuffy knikten. Patricia wierp een steelse blik op

haar horloge en zag dat er zeven seconden voorbij waren. Ze moest tijd zien te rekken. Ze liet de stilte nog even aanhouden, in de hoop dat iemand zou opspringen om iets te zeggen, maar de lange pauze zorgde er alleen voor dat Marjorie zei: 'Patricia?'

'Zo jammer dat Alan Paton is gevelde in de bloei van zijn leven, voordat hij nog meer boeken als *Cry, the Beloved Country* kon schrijven,' ging Patricia langzaam aftastend verder, geleid door de knikjes van de andere vrouwen. 'Omdat dit boek ons zoveel actuele en relevante dingen te vertellen heeft, vooral na de vreselijke gebeurtenissen in Vander... Vanderbill... Zuid-Afrika.'

Het knikken nam toe. Patricia voelde hoe haar ziel weer afdaalde naar haar lichaam. Vol goede moed ging ze verder.

'Ik had jullie iets willen vertellen over Alan Patons leven,' zei ze. 'En over waarom hij dit boek geschreven heeft, maar dat zou allemaal geen recht doen aan hoe krachtig dit verhaal is, hoezeer het me ontroerde, hoe groot de verontwaardiging was die ik voelde toen ik het las. Dit is een boek dat je leest met je hart, niet met je hoofd. Voelden jullie dat ook allemaal zo?'

Overal in de kamer werd nu geknikt.

'Precies.' Slick Paley knikte. 'Ja.'

'Zuid-Afrika ligt me na aan het hart,' zei Patricia en toen herinnerde ze zich dat Mary Brasingtons man in het bankwezen zat en Joanie Wieters man iets deed op de aandelenmarkt en dat die er dus misschien kapitaal in hadden geïnvesteerd. 'Maar ik besef dat het een complex onderwerp is en ik ben benieuwd of iemand anders misschien een andere mening heeft, zodat dit een gesprek wordt in plaats van een monoloog, helemaal in de geest van meneer Patons boek.'

Iedereen knikte. Haar ziel nestelde zich weer in haar lichaam. Het was haar gelukt. Ze had het overleefd. Marjorie schraapte haar keel.

'Patricia,' vroeg ze, 'wat vond je van wat er in het boek geschreven werd over Nelson Mandela?'

'Erg inspirerend,' antwoordde Patricia. 'Hij domineert eigenlijk het hele verhaal, ook al wordt hij maar amper genoemd.'

‘Volgens mij zelfs helemaal niet,’ zei Marjorie en Slick Paley stopte met knikken. ‘Waar heb jij zijn naam zien staan? Op welke bladzijde?’

Patricia’s ziel begon weer naar het licht te stijgen. *Toedeloë*, zei hij. *Toedeloë, Patricia. Je bekijkt het maar...* ‘Zijn vrijheidsgeest?’ probeerde ze. ‘Waarvan elke bladzijde doordrongen is?’

‘Toen dit boek geschreven werd,’ zei Marjorie, ‘was Nelson Mandela nog een rechtenstudent en een onbeduidend lid van het ANC. Dus ik weet niet zo goed hoe zijn geest ook maar ergens in dit boek kan voorkomen, laat staan elke bladzijde doordrongen kan hebben.’

Marjorie doorboorde Patricia’s gezicht met haar ijzige blik.

‘Nou,’ kuchte Patricia, omdat ze inmiddels dood was en de dood blijkbaar heel, heel droog aanvoelde. ‘Ik doelde op wat hij zou gaan doen. Dat kon je al voelen. Hier. In het boek. Dat we gelezen hebben.’

‘Patricia,’ zei Marjorie. ‘Je hebt het boek helemaal niet gelezen, of wel?’

De tijd stond stil. Niemand bewoog. Patricia wilde liegen, maar daarvoor was ze te keurig opgevoed.

‘Een deel,’ zei ze.

Marjorie slaakte een heel diepe zucht, waaraan geen einde leek te komen.

‘Waar ben je gestopt?’ vroeg ze.

‘Op de eerste bladzijde?’ Patricia begon te bazelen. ‘Het spijt me, ik weet dat ik je teleurstel, maar de babysitter had pfeiffer en Carters moeder logeert bij ons en er kwam een slang uit de wc en alles was gewoon heel lastig deze maand. Ik kan alleen maar zeggen dat het me enorm spijt.’

Haar blik werd wazig. Een hoge pieptoon snerpde in haar rechteroor.

‘Tja,’ zei Marjorie. ‘Jij bent de verliezer hier, door jezelf te beroven van wat misschien wel een van de beste werken is uit de wereldliteratuur. En je hebt ons allemaal beroofd van jouw unieke blik erop. Maar wat gebeurd is, is gebeurd. Iemand anders die de discussie zou willen leiden?’

Sadie Funche trok zich als een schildpad terug in haar Laura Ashley-jurk, Nancy Fox begon haar hoofd al te schudden nog voordat Marjorie haar zin had afgemaakt en Cuffy Williams verstijfde als een konijn in de koplampen van een auto.

‘Heeft überhaupt wel iemand het boek van deze maand gelezen?’ vroeg Marjorie.

Stilte.

‘Niet te geloven,’ zei Marjorie. ‘Elf maanden geleden spraken we met elkaar af dat we de belangrijke werken uit de westerse literatuur zouden lezen en nu, nog geen jaar later, is dit waar we zijn aanbeland. Ik ben hevig teleurgesteld in jullie allemaal. Ik dacht dat we onszelf verder wilden ontwikkelen, ons open wilden stellen voor gedachten en ideeën van buiten Mt. Pleasant. “Het is niet slim voor een meisje om slim te zijn,” zeggen de mannen altijd en ze lachen ons uit en denken dat we alleen maar bezig zijn met ons haar. De enige boeken die ze ons cadeau doen zijn kookboeken omdat wij in hun ogen domme, onbeduidende leeghoofden zijn. En jullie bewijzen nu hun gelijk.’

Ze stopte om even op adem te komen. Patricia zag zweetdruppeltjes glinsteren tussen haar wenkbrauwen. Marjorie ging verder: ‘Het lijkt me goed als jullie nu naar huis gaan om na te denken over of jullie er volgende maand weer bij willen zijn, als we *Jude the Obscure* bespreken en...’

Grace Cavanaugh stond op en hing haar handtas over haar schouder.

‘Grace?’ vroeg Marjorie. ‘Blijf je niet?’

‘Ik herinner me opeens dat ik nog een afspraak heb,’ zei Grace. ‘Was ik helemaal vergeten.’

‘Nou,’ zei Marjorie, wier momentum voorbij leek. ‘Dan zal ik je niet ophouden.’

‘Wees maar niet bang,’ zei Grace.

En met die woorden schreed de lange, elegante, vroegtijdig grijze Grace de kamer uit.

De wreed onderbroken bijeenkomst werd beëindigd. Marjorie verdween naar de keuken, gevolgd door een bezorgde Sadie Funche. Een terneergeslagen groepje vrouwen bleef nog even nabab-

belen rondom de salontafel. Patricia bleef weggedoken in haar stoel zitten, totdat niemand meer op haar leek te letten en ze niet wist hoe snel ze het huis moest verlaten.

Toen ze door Marjories voortuin rende, hoorde ze een geluid dat klonk als *Hé*. Ze stopte om te kijken waar het vandaan kwam.

‘Hé,’ herhaalde Kitty Scruggs.

Ze stond verscholen achter het rijtje geparkeerde auto’s op Marjories oprit, een wolk blauwe rook boven haar hoofd, een lange dunne sigaret tussen haar vingers. Naast haar stond Maryellen Nog Wat, eveneens rokend. Met haar andere hand wenkte Kitty Patricia.

Patricia wist dat Maryellen een yankee was uit Massachusetts, die iedereen wijsmaakte dat ze een feministe was. En Kitty was zo’n dikke vrouw die zich hulde in het soort kleding dat mensen mild omschreven als ‘geinig’ – wijde truien bezaaid met kleurige handafdrukken, opvallende plastic sieraden. Patricia vermoedde dat zich inlaten met dit soort vrouwen een eerste stap was op een hellend vlak, waarbij ze zou eindigen met een fluwelen rendiergewei op haar hoofd met kerst, of met een petitie in de hand voor de Citadell Mall, jagend op handtekeningen, en dus liep ze aarzelend op hen af.

‘Goed, wat je daar deed,’ zei Kitty.

‘Ik had de tijd moeten nemen om het boek te lezen,’ zei Patricia.

‘Waarom? Het was een saai boek. Ik ben ook niet verder gekomen dan het eerste hoofdstuk.’

‘Ik moet Marjorie een briefje schrijven,’ zei Patricia. ‘Om me te verontschuldigen.’

Maryellen kneep haar ogen dicht tegen de rook en zoog aan haar sigaret.

‘Het was Marjories verdiende loon,’ zei ze, de rook uitblazend.

‘Luister.’ Kitty positioneerde haar lichaam tussen hen en Marjories voordeur, voor het geval hun gastvrouw stond te kijken en kon liplezen. ‘Ik heb ook een boek dat ik een paar mensen wil laten lezen, om het dan volgende maand te bespreken bij mij thuis. Maryellen komt ook.’

‘Ik heb echt geen tijd voor twee boekenclubs,’ zei Patricia.

‘Geloof me,’ zei Kitty. ‘Na vandaag is het gedaan met Marjories boekenclub.’

‘Welk boek gaan jullie lezen?’ vroeg Patricia, zoekend naar redenen om nee te zeggen.

Kitty stak een hand in haar denim schoudertas en pakte er een goedkope paperback uit, van het soort dat werd verkocht in de supermarkt.

‘Evidence of Love: A True Story of Passion and Death in the Suburbs,’ zei ze.

Patricia was verbaasd. Zo’n goedkoop truecrimeboek. Maar Kitty was het duidelijk aan het lezen en je mocht iemands smaak in boeken niet goedkoop noemen, ook al was het waar.

‘Ik weet niet zeker of dat wel een boek is voor mij,’ zei ze.

‘Het gaat over twee vrouwen die elkaars beste vriendin zijn en elkaar vervolgens met bijlen in stukken hakken,’ zei Kitty. ‘Doe nou maar niet alsof je niet benieuwd bent naar wat daar precies gebeurd is.’

‘Bestaat de club alleen uit jullie twee?’ vroeg Patricia.

Achter hen klonk een stem.

‘Hoi allemaal,’ zei Slick Paley. ‘Wat staan jullie hier te bekokstoven?’

2

De laatste bel van de dag klonk van ergens diep in de krochten van Albemarle Academy en de dubbele deuren gingen open om een horde kleine kinderen met uitpuilende, loodzware schooltassen op hun rug uit te braken. Als oude kabouterijtjes hobbelden ze naar de carpoolplaats, gebukt onder het gewicht van ringbanden en maatschappijleerboeken. Patricia zag Korey en toeterde. Korey keek op en kwam toen op een drafje naar de auto. Ze liet zich op de passagiersstoel glijden en tilde haar schooltas op haar schoot.

‘Riem,’ zei Patricia en Korey klikte de veiligheidsgordel vast.

‘Waarom word ik opgehaald?’ vroeg ze.

‘Ik dacht dat we even langs de Foot Locker konden voor een paar kicksen,’ zei Patricia. ‘Zei je niet dat je nieuwe nodig had? En ik had ook wel zin in een yoghurtijsje.’

Ze voelde hoe haar dochter begon te stralen en terwijl ze over de West Ashley Bridge reden vertelde Korey haar moeder over alle verschillende kicksen van de andere meisjes en waarom zij ijzeren noppen nodig had en voor op een harde ondergrond en niet voor op een zachte ondergrond, ook al speelden ze op gras, omdat kicksen voor op een harde ondergrond sneller waren. Toen ze even stopte om adem te halen zei Patricia: ‘Ik hoorde wat er gebeurd is in de pauze.’

Het licht in Koreys ogen doofde en meteen had Patricia alweer spijt dat ze iets gezegd had. Maar ze moest wel iets zeggen, want dat was immers wat moeders deden?

‘Geen idee waarom Chelsea je broek voor de hele klas naar beneden trok,’ ging ze verder. ‘Maar het was echt heel gemeen van haar. Zodra we thuis zijn, zal ik haar moeder bellen.’

‘Nee!’ riep Korey. ‘Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, er is niets gebeurd. Zo erg was het niet. Alsjeblieft, mam.’

Patricia's eigen moeder had het nooit voor haar opgenomen, bij niets, en Patricia wilde dat Korey begreep dat dit geen straf was maar iets positiefs, maar Korey weigerde om nog naar de Foot Locker te gaan en mompelde dat ze geen zin had in yoghurtjes en Patricia vond het enorm oneerlijk dat, hoewel ze zo haar best deed om een goede moeder te zijn, ze zich nu toch weer op de een of andere manier de boze heks voelde. Tegen de tijd dat ze hun oprit opreden, haar handen verkramppt om het stuur, was ze niet in de stemming om de witte Cadillac ter grootte van een klein slagschip te zien, die haar oprit blokkeerde, en Kitty Scruggs die op de stoep stond.

'Hallooooo!' riep Kitty op een manier die meteen op haar ze-nuwen werkte.

'Korey, dit is mevrouw Scruggs,' zei ze met een geforceerd glimlachje.

'Aangenaam,' mompelde Korey.

'Dus jij bent Korey?' vroeg Kitty. 'Zeg, ik hoorde wat Donna Phelps' dochter je heeft aangedaan op school.'

Korey keek naar de grond, haren voor haar gezicht. Patricia wilde Kitty duidelijk maken dat ze het er alleen maar erger op maakte.

'De volgende keer dat Chelsea Phelps zoiets doet,' ging Kitty onverstoorbaar verder, 'roep je maar heel hard: "Chelsea Phelps logeerde vorige maand bij Merit Scruggs en heeft toen in haar slaapzak geplast, waarna ze de hond de schuld gaf."'

Patricia wist niet wat ze hoorde. Dat soort dingen vertelde je als ouder niet over andermans kinderen. Ze wilde al tegen Korey zeggen dat ze niet moest luisteren, maar zag haar dochter nu vol ontzag kijken naar Kitty, ogen groot, mond open.

'Echt?' vroeg Korey.

'En aan tafel liet ze een scheet,' zei Kitty. 'En probeerde dáár mijn vierjarige zoontje de schuld van te geven.'

Lange tijd was het stil en Patricia wist niet wat ze moest zeggen. Toen begon Korey te giechelen. Ze moest zo hard lachen dat ze op de stoep moest gaan zitten, opzij viel en uiteindelijk de hik kreeg.

‘Ga maar naar binnen en zeg je oma gedag,’ zei Patricia, die Kitty plotseling enorm dankbaar was.

‘Wat zijn het toch ettertjes op die leeftijd,’ zei Kitty, Korey nakijkend.

‘Ik vind ze vooral heel vreemd,’ zei Patricia.

‘Het zijn ettertjes,’ herhaalde Kitty. ‘Kleine ettertjes, die in een zak gestopt zouden moeten worden om er pas op hun achttiende weer uit gelaten te worden. Hier, ik heb wat voor je meegenomen.’

Ze overhandigde Patricia een glanzend nieuwe uitgave van *Evidence of Love*.

‘Ik weet dat je het pulp vindt,’ zei ze. ‘Maar er zit passie, liefde, haat, romantiek, geweld en opwinding in. Net Thomas Hardy, maar dan in paperback en met acht pagina’s vol foto’s in het midden.’

‘Ik weet het niet,’ zei Patricia. ‘Ik heb zo weinig tijd...’

Maar Kitty liep alweer naar haar auto. Patricia besloot dat het boek beter *Patricia Campbell en haar onvermogen om nee te zeggen* had kunnen heten.

Tot haar verrassing had ze het boek in drie dagen uit.

Bijna had Patricia de hele bijeenkomst gemist. Vlak voordat ze vertrok, besloot Korey haar gezicht te wassen met citroensap om van haar sproeten af te komen, waarbij het sap in haar beide ogen terechtkwam en ze gillend de hal in stormde, om daar frontaal tegen een deurknop aan te rennen. Patricia spoelde haar ogen met water, legde een zak diepvrieserwtjes op haar bult en vertelde Korey dat zij op haar leeftijd net zoveel, zo niet nog meer sproeten gehad had, waarna ze haar op de bank installeerde om samen met Miss Mary naar *The Cosby Show* te kijken. Uiteindelijk was ze tien minuten te laat.

Kitty woonde op Seewee Farms, een tachtig hectare groot stuk Boone Hall-plantage dat al heel lang geleden verkaveld en als huwelijksgeschenk cadeau gedaan was aan een of andere landheer. Dankzij pech en wanbeleid was het land in handen gekomen van Kitty’s schoongrootmoeder en toen die vooraanstaande oude dame het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld had, had ze het

nagelaten aan haar favoriete kleinzoon, Kitty's echtgenoot, Horse.

Ver van de bewoonde wereld, omringd door onder water staande rijstvelden en wilde dennenbossen, bezaaid met half ingestorte schuren waarin alleen nog slangen huisden, stond een vreselijk lelijk woonhuis, chocoladebruin geverfd en omringd door doorgezakte veranda's met rottende zuilen, met wasberen op zolder en buidelratten in de muren. Precies het soort landhuis, verkerend in een soort permanente, elegante staat van verval, dat Patricia voor ogen had bij de rijke inwoners van Charleston.

Nu stond ze voor de massieve dubbele deuren op de brede veranda en drukte op de bel. Er gebeurde niets. Ze probeerde het nog een keer.

'Patricia!'

Ze keek om zich heen en toen naar boven. Kitty hing uit het raam op de eerste verdieping.

'Loop even naar de zijdeur,' riep ze. 'De sleutel van de voordeur zijn we al eeuwen kwijt.'

Bij de keukendeur stond Kitty haar al op te wachten.

'Kom binnen,' zei ze. 'Let niet op de poes.'

Patricia zag nergens een poes, maar wel iets waarvan ze helemaal blij werd: Kitty's keuken was één grote bende. Overal slingerden lege pizzadozen, schoolboeken, reclamefolders en natte badpakken. Oude uitgaven van *Southern Living* gleden van stoelen. Op de keukentafel lag een gedemonteerde motor. Vergeleken hiermee leek Patricia's huis zo uit een woontijdschrift te komen.

'Dit is wat er gebeurt als je vijf kinderen hebt,' zei Kitty over haar schouder. 'Wees verstandig, Patricia. Hou het bij twee.'

De hal had het decor uit *Gone with the Wind* kunnen zijn, behalve dan dat de voorname trap en eikenhouten vloer schuilgingen onder een lawine van vioolkoffers, opgerolde sportsokken, opgezette eekhoorns, glow-in-the-darkfrisbees, stapels parkeerbonnetjes, inklapbare muziekstandaards, voetballen, lacrosse-sticks, een paraplustandaard vol honkbalknuppels en een dode, anderhalve meter hoge ficus in een tot plantenbak getransformeerde olifantspoot.